

skolen, og som disse Tanker er udtalte, tvivler jeg ingenlunde paa, at de nuværende Skoler i København, der ønsker at blive ved at være private, vil faa et saadant Tilskud, at de kan være tjente dermed. Dette Tilskud mener jeg ikke kan bestemmes uden gennem en Tilskudslov. Det er den eneste Maade, hvorpaa det kan blive ordentligt overvejet, hvordan det Tilskud skal staa i Forhold til Tilskuddene i det øvrige Land. Det er jo nemlig klart, at denne Lov vil faa en vis Indvirkning paa det øvrige Land, den bliver et Forsøg. Jeg haaber, at det, naar den nye Rigsdag kommer sammen, skal lykkes mig at faa gennemført, hvad Venstre hidtil har modsat sig, Nedsættelsen af en stor Skolekommission, som kan tage det højere Skolevæsen under Overvejelse, ogsaa det rent undervisningsmæssige, og da vil det være af stor Betydning, at der har været gjort et Forsøg i den Retning, dette Lovforslag gaar. Men trods det, jeg har maattet sige om, hvad jeg synes har været urigtigt i den ærede konservative Ordførers Tale, maa jeg dog indrømme, at hans Slutningsbemærkninger var af den Art, at jeg alligevel ikke vil opgive Haabet om, at det konservative Folkeparti ikke vil være med til i dette Øjeblik at stille vort københavnske højere Skolevæsen i en Stilling, som gør, at det med Rette kan siges, at Lovgivningsmagten behandler det ganske uforvarligt.

Kragh: Ja, i Virkeligheden fremmer det naturligvis ikke Sagens endelige Ordning, at denne Diskussion fortsættes længe, thi det Resultat, der maa tilstræbes, maa selvfølgelig søges naaet ved Forhandlinger i et Udvalg. Men da der er rettet forskellige Bemærkninger ogsaa til mig, er jeg nødt til at fremsætte enkelte Modbemærkninger, jeg skal gøre det saa kort som muligt.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) beskæftigede sig jo mere med de to foregaaende Ordføreres Udtalelser end med Socialdemokratiets Stilling til denne Sag, men alligevel fik man dog en ret klar Forestilling om, hvorledes Socialdemokratiet endnu paa nærværende Tidspunkt, ganske faa Dage før Rigsdagens Arbejde slutter, og altsaa ogsaa ganske kort før den Katastrofe vil indtræde, som ogsaa det ærede Medlem talte om, tror at kunne stille sig overfor Partier paa Rigsdagen, som ser paa denne Sag paa en anden Maade end Socialdemokratiet. Men det er jo rart, at vi nu er klare over Situationen.

Vi ved altsaa nu, at Københavns Kommune vil ikke, selv stillet overfor den nære Udsigt til at faa en endelig Ordning af Stor-Københavns højere Skolevæsen, være med til at raade Bod paa en indtrædende Misère ved at forny sit Tilskud til disse Skoler for det kommende Aar. Vi har jo faaet en ganske bestemt Udtalelse derom fra det ærede Medlem, og det er, som sagt, rart at vide, hvad man har at rette sig efter. Men det ærede Medlem føjede til, at Københavns Kommune i det hele taget var blevet tilsidesat for det øvrige Land paa mange Omraader, ogsaa hvad det højere Skolevæsen angik. Ja, det sete afhænger jo i nogen Grad af Øjnene, der ser. At det københavnske Folkeskolevæsen ikke har faaet saa stort et Tilskud fra Staten som Folkeskolevæsenet i det øvrige Land, heller ikke forholdsvis, er jo sikkert nok, men hele den Sag har en Forhistorie, som der ikke er nogen som helst Grund for os til at komme ind paa her. Derimod synes det mig, at det vanskeligt kan siges, naar Talen er om det højere Skolevæsen; thi det fremgaar jo af Tallene i Bilag 7 til Lovforslaget, som viser, hvilke Beløb Staten har anvendt paa det højere Skolevæsen i Forhold til Indbyggertallet i Stor-København og i det øvrige Land, at saavel naar man ser paa det højere Skolevæsen som Helhed, som hvis man ser paa Gymnasieskolen specielt, staar det Beløb, Staten har anvendt i København, i et Forhold til det, der er anvendt i det hele Land, som ingenlunde kan siges at være ugunstigt for Stor-København. Det vil jeg dog ikke undlade, i Anledning af den stadige Kommen tilbage dertil fra mange Sider, at nævne i denne Sammenhæng.

Jeg maa ogsaa takke det ærede Medlem, fordi han klarede Spørgsmaalet om Fripladser og Stipendier i de højere Skoler saa fuldt og helt paa Socialdemokratiets Vegne. Indenfor Socialdemokratiet vil man have Begrebet „trængende“ ud af Skolen, af de Skoler, som Socialdemokratiet i det hele taget skal beskæftige sig med. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener dermed, men jeg vil gentage den Udtalelse, jeg fremsatte for lidt siden, at den Uddeling af Stipendier og Fripladser, som har fundet Sted i de højere Skoler, ingen Sinde har haft Karakteren af Almisse. Det har selvfølgelig været en Støtte i mange Hjem, at man kunde faa disse Pladser og Stipendier, men det har ogsaa været en Ære for de vedkommende Hjem, fordi det har været et Udtryk for, at man fra Skolens Side paa-skønnede Børnenes Arbejde i Hjemmet,